
Ateneu Barcelonès

**TERTÚLIA DITIRÀMBICA sobre
TEMES HUMANS**

**FILOSOFIA CASUAL
a partir de PEL·LÍCULES,
GRAFISMES o DISPARADORS
ESTRANYS**

Xavier Cabús

TEMA 11.- REPUGNANT VIOLÈNCIA MASCULINA CONTRA INERMES ESTÀTUES DE SENYORES.

De la mà de Robert Crumb, de diversos anuncis institucionals contra la *violència masclista*, de la campanya engegada per a allunyar de la *cultura de la violació* a les pobres estàtues femenines, i de la representació sacralitzada d'una vulva.

Fem un acudit: imaginem per un moment que els mascles de l'espècie humana tinguessin els atributs sexuals al mig de la cara (i que no se'ls haguessin de cobrir amb niqab ni amb burca), i que fossin desitjables per al comú de les femelles, i que aquestes haguessin perdut tota inhibició.

No és meva la pensada; ja és antiga: la va estampar negre sobre blanc, a l'any 75 del segle passat,

Robert Crumb, el més popular dels creadors de comix underground.

Farem servir aquest material, que és hilarant, com a primer disparador de la tertúlia:

Amb quins adjectius qualificariem aquesta historieta? Grollera? Repugnant? Capciosa? Epatant?... Jo encara n'hi afegiria dos: Libèrrima i Transgressora. I una faula moral, si li sabem treure la punta.

Context: durant els anys 60 i 70 del segle passat, al temps que es desplegava el fenomen hippie, Reich i Marcuse marcaven tendència intel·lectual i bona part del jovent s'adheria a l'alliberament sexual que, a partir dels informes Kinsey i Masters i Johnson, van començar a qüestionar l'heterosexualitat, la monogàmia i, en general tots els tabús en què s'havia recolzat la repressió d'arrel cristiana en la cultura occidental. Parlem de l'emergència de l'*amor lliure*.

Freud i la seva teoria de la repressió de la libido com a origen de patologies psíquiques i socials era un dels eixos del corpus teòric de totes les

esquerres llibertàries. Es follava de manera militant. Les noies van deixar de depilar-se les aixelles i es van deixar caure els sostens, amb més dificultat a Espanya, enfrontades amb l'atmosfera resclosida del *nacional-catolicismo*, i de les seves monges i de la influència de la *Sección Femenina* a través de la corretja de transmissió de les mares, que ensenyaven a les filles com ho havien de fer per a preservar-se. L'invent de la píndola anovulatòria va ser un regal caigut del cel, que separava d'una vegada per totes la sexualitat de la procreació.

I l'actitud femenina, tradicionalment passiva, va passar a ser proactiva: aquest és el sentit de la faula de Pinoblaire (Peneríguez) que acabem de llegir — dones empaitant activament el seu propi plaer, amb una nota: el mascle protagonista és provocador mitjançant l'exhibició, una postura típicament femenil, sense ser titllat de delinqüent exhibicionista; ans al contrari: és víctima (agraïda, perquè té bons orgasmes) del seu propi atractiu: una autèntica inversió dels rols.

Després va venir la SIDA, amb la por i les repressions subseqüents, i l'embranchida d'alliberació es va frenar.

I es va esguerrar definitivament amb l'èxit del(s) lobby(s) feministe(s), quan la sexualitat (masclista?) es va tornar a posar sota sospita. De la següent manera:

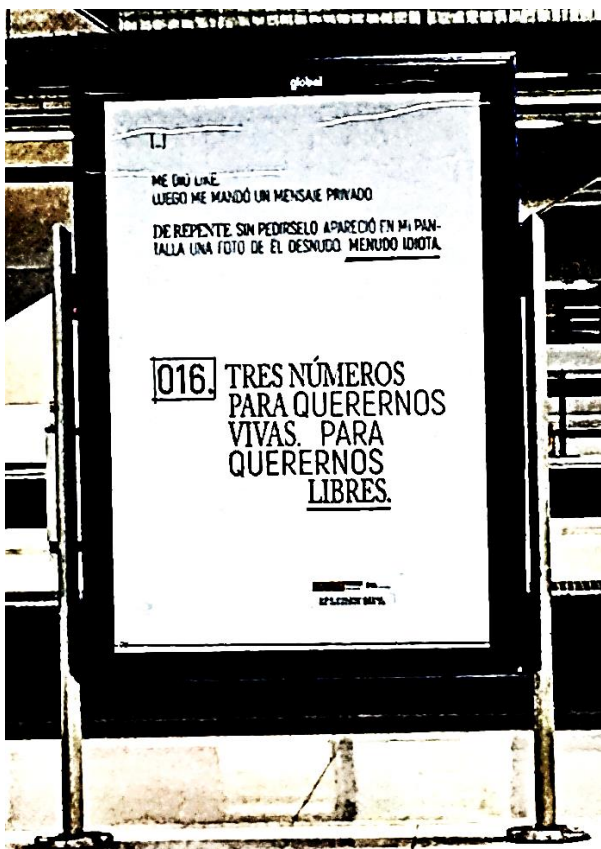
És obvi, i conseqüent, que el(s) feminisme(s) hagi(n) maldat per a aconseguir que la sexualitat en les dones es pugui expressar de manera libèrrima. *Et pots vestir o desvestir com vulguis, pots expressar el desig sempre que vulguis, pots follar on i quan vulguis, amb qualsevol persona que decideixis fer-ho.*

A hores d'ara, diria jo que poca gent qüestiona aquesta llibertat. Ningú ja no reclama "decència" a les senyores. Només faltaria.

El prejudici que es manifesta ara, és invers: ara, des de tots els faristols generadors de discurs

“feminista”, regats amb milions d’euros i recolzats amb una insidiosa, carregosa i eixordadora propaganda institucional, s’està procurat exactament el contrari (en referència als homes), exigint-los una inhibició que vol re-instaurar la repressió, si bé amb rols invertits.

Proposo com a segon disparador, aquest anunci institucional que apareixia al metro, fa uns pocs mesos:

Comentari: La foto d’una persona nua (només si és la foto d’un home) es pot considerar una agressió? És necessari que hi hagi un telèfon especialitzat en aquest tipus de denúncies? Un telèfon al que només poden trucar-hi dones, contra suposades agressions masclistes?

I ja no només es mostrar-se: Observeu la paradoxa en les tres fotos que proposo tot seguit, en el context d’una campanya institucional de l’ajuntament de Barcelona preconitzant en marquesines de parades del bus la prohibició de dir floretes (sempre i només dels homes vers les dones):

Guaiteu la paradoxa: Què es preten vendre en els anuncis adjacents? Què es pot esperar de l'aspecte i de l'actitud de les dones reclamades per a comprar els productes que s'hi anuncien?

El missatge per a elles és: heu de ser màximament seductores (i prou que volen ser-ho i és fantàstic); però el missatge per a ells és: no podeu expressar-vos ni en el cas de ser màximament seduïts.

Si no us han donat permís, reprimiu-vos les ganes, i calleu. I, encara, potser hauríeu de demanar permís per a demanar permís. Aquest és el missatge.

I, posats a prohibir, podem prohibir-los fins i tot mirar (ja està, de fet, prohibida la mirada insistent); fins i tot ensumar (atès que els anuncis són de perfums "molt seductors"). Que les noies vagin tan absolutament nues com van pel carrer a l'estiu (una parcel·la de llibertat conquerida), però que els homes, mentre no hagin estat directament interpel·lats, hagin de fer com si fossin cecs (una parcel·la de llibertat perduda). Fer veure que no hi senten. Reprimir-se en qualsevol sentit de la paraula.

Òbviament, ningú té dret a violentar ningú, i hi ha floretes que són molt violentes: vg.: *Te voy a hacer un pijama de saliva*. El problema és quan se'ns fa la pell tan fina que si el peixater et diu *Bon dia, maca, què et poso?* una ho sent com un insult masclista. A mi, francament, m'ofèn molt més quan rebo cartes del banc i se m'hi tracta de *tu*.

Perquè el que resta prohibit no és l'insult o la intimidació (que estarien ben prohibits, tot i que en temes de llibertat d'expressió sempre és millor tenir màniga ampla). Jo no vaig veure intimidació ni insult en el cas Rubiales, posem per cas, per un petó miserable que l'hi ha arruïnat l'existència. Vaig veure el mateix que veig en els jugadors i en les jugadores quan es rebolquen abraçats després d'un gol, sense escàndol de ningú.

El que es vol restringir és la mera expressió del desig mascle i, en general, qualsevol actitud

proactiva amb contingut sexual, real o figurat (com enviar una foto nua del teu propi cos: a un home se li impedeix promocionar-se sexualment, que és exactament el que convida a fer qualsevol publicitat i el món sencer a una dona).

La cosa va tan lluny, que ara mateix hi ha una campanya a favor de prohibir tocar els pits de les estàtues femenines, perquè és una "violència masclista":

<https://www.rtve.es/noticias/20240804/violencia-simbolica-contra-mujer-llega-tambien-a-estatuas-ciudades/16166131.shtml>

Molt al final del reportatge, com veureu, hi ha un incís que diu: *También en figuras masculinas, aunque en menor medida*, i llavors cita alguns exemples (pocs, interessadament) de desgast dels genitals masculins per tocaments en escultures públiques (bo i traient-li rellevància perquè és *en menor medida*). Fa riure i tot. Ara farem recompte dels tocaments a estàtues femenines (crims masclistes) però obviarem els tocaments a genitals masculins (perquè, per definició, els crims femellistes no existeixen). Com passa en els assassinats entre parelles, que les estadístiques no els comptabilitzen ni publiquen quan són (*en menor medida*) homes les víctimes; amb la qual cosa queda com si els homes només en podessin ser autors i, a més, queda com si les víctimes masculines fossin perfectament negligibles. Com passa en les guerres, quan les mortes conciten doble horror que els morts, com si la vida dels mascles valgués la meitat (obligats, en lleves forçoses, no només a morir, sinó també a matar).

Si Goebbels pogués aixecar el cap!

No serà que si, en general, als humans ens interessen els genitals humans, llavors, ens dediquem a acariciar els genitals de les estàtues, de fet, precisament per això?

I ara potser tocaria dir alguna cosa sobre la pornografia, que també hi ha una campanya feminista en marxa, que busca prohibir-la. Però

tenim prou material, i ho deixarem per a una altra tertúlia.

Només un disparador cirereta, per acabar:

Fins a tal punt ens interessen als humans els nostres genitals, que aquesta vulva sacralitzada ha estat presidint (no sé si encara) el saló d'actes de la Bonnemaison, seu a Barcelona de l'Institut de les Dones. Ja no és que el cos femení es mereixi respecte (que, òbviament). Es mereix adoració. Potser aviat els homes haurem d'entrar d'esquena a la sala on hi hagi senyores, i tindrem prohibit mirar-les directament, com passava amb l'emperador, sacralitzat, a les corts xineses de la dinastia Ming...

Algú s'imagina un *Institut dels homes* presidit per un fal·lus de tres metres i mig, amb un gland envoltat per una aureola de sant?

Imagineu-vos-ho en context, quan Irene Montero, fins fa poc Ministra d'Igualtat,

seguint Julia Salander, afirma que *Tots els homes són violadors en potència*.

Com està acabant l'esquerra, que els antics *burgesos explotadors* han estat enterrats en els llimbs de l'oblit, ressuscitant convertits, com per ensalm, en *mascles violadors*, i que *la classe obrera oprimida* ha esdevingut...

Què ha esdevingut?

Tenim tema per a un debat, o ja em puc donar per cancelat d'entrada?

Fins dimecres, doncs!